

นกแก้ว

นกแก้วตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในหลุมทุมพุ่มไม้
ใจคอไม่ค่อยจะดี เพราะว่าแก้วมีไข้ใจ
แก้วทราบข่าวสาริกา อยู่ในราวป่าต่อไป
ซึ่งเพิ่งแต่งงานกันได้ใหม่ ๆ เพิ่งแต่งงานกันใหม่ ๆ

แก้วคอยเมียงมองสอดส่องรู้
ว่าเวลาใครอยู่และเวลาใครไป
แก้วที่สนิทผูกมิตรแล้ว
โหยแม่สาริกาแก้วกลอยใจ โฉมงามทรามวัย

สร้อย

จึงแก้วกระหึ่มใจ
แล้วแก้วก็ถอนใจใหญ่
แก้วรวบรวมวอกใบทรงหม้อตาล
ไปเยี่ยมแม่สาริกา
กินหมากและดื่มน้ำชา
เวลาพ่อสาริกาไปทำงาน
แก้วตั้งต้นสนทนากับแม่สาริกา
ไฉนจะหล่อน อย่าปลาด จันชวนไปเที่ยวพระบาท

ข้างฝ่ายแม่สาริกาให้หมัดปัญญาเป็นพินันท์
ต้องทำหน้าที่รับแขก กลางวันแสก ๆ จึงไม่ขลุกขลัก

เพื่อนบ้านมาสู่ชานเรือน ใครจะบิดเบือนไม่ทายเป็นหัก
ไม่สมควรให้สมยศศักดิ์ ให้สมยศศักดิ์

หล่อนบอกหล่อนยินดีมีพวกพ้อง
รวงรังไม่กว้างขวางหล่อนรับอย่างเพื่อนรัก
อยู่ป่าเียบสงัดอีกอึดใจ
พ่อแก้วช่างกระไรใจคืนัก แก้วใจคืนัก

สร้อย

จิ้งแก้วกระหึ่มใจ ฯลฯ

ชวนให้ดื่ม ชวนให้กิน เป็นผู้รับ
เป็นผู้ริน เชิญท่านกิน เอ็มโอชโภชนา

สร้อย ของกินา ฯลฯ

แต่งเนื้อร้องในละครเรื่อง “หมอกุแม่่น ๆ” ในงานของสมาคม
ปราบวัณโรค ในคราวที่ท่านดำรงตำแหน่งนายกสมาคมปราบวัณโรคเป็น
คนแรก ละครนี้ ลูกหลานเทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นผู้แสดง

ท่านให้เป็นคำขวัญสำหรับคอกทองกวาวที่ทำจำหน่ายบำรุงสมาคม
ปราบวัณโรคในปีนั้นว่า

ทองกวาวสีแดงแสงวาว กลิ่นไอไม่มี

ชาวชะอำ

ฉันชาวชะอำ ชื่อตากำ ถึงแก้วคำ แต่ว่าน้ำใจดี
ลูกทะเล ชอบเฮฮา หนึ่งทะเลสูง ตีกลองตุง ๆ ของเราก็มี
เจ้านายเสด็จ มาจากกรุงเทพฯ คุณพ่อคุณแม่ มาตากอากาศ ชาวชะอำ
มิได้ขาดรับแขก
ถึงผักไม่มี แต่ปลาเรามี กล้วยบวชชี อะไรอะไร แม่กำมาขายแปลกๆ

ฉันลงเบ็ด ฉันเผาถ่าน ฉันมีงาน ทำไร่แดงโม
ลูกทะเล ไม่เสเพล รู้กินรู้นอน รู้คอนรู้หาบ รู้ปราบรู้โย
ยามออกชายทะเล ขึ้นบกลงน้ำ เข้าป่าล่าสัตว์ ตักไม้ส่งแพ ชาวชะอำ
มีแต่จะองอาจ
ถึงยามเกรง เชิงนักเลง ผมเกาะพเจ้านาย คุณพ่อคุณแม่ อยู่มิได้ขาด

คุณพ่อคุณแม่เจ้าขา ผมมาราบไหว
เมียมผมมี ลูกผมมี ออกมากมาย
คุณพ่อต้องการ คุณแม่ต้องการ ถ้ามีเสมีค์ร จะออกจากบ้าน
ผมขอประทาน คุณพ่อคุณแม่ พาไป - พาไป.

แต่งเมื่อไปมีบ้านพักฤดูร้อนอยู่ที่สหกรรมชะอำ

ทำนองนงนาค

องค์บรมโลกนาถศาสตรา	สำเร็จพุทธจรยามหาศาล
ทรงแผ่เมตตาจิตเป็นนิจกาล	แก่สัตว์โลกเหลือประมาณทุกมวลไป
โปรดเวณัยนิกธสังสอนศิษย์	ให้แผ่เมตตาจิตทุกสมัย
โดยเสด็จพระองค์ผู้ทรงชัย	ปราบมารร้ายผองกิเลสอาภทล
ขาดเมตตาโลกหาสงบยาก	เมตตาหากให้สงบประสพผล
คือความสุขสำราญบานกมล	เราทุกคนควรค่าเมตตาเอย

ทำนองลาวดวงเดือน

พระกมุทปทีลีลาศฟ้า	ส่องแสงจำปัดฟ้าสีอร่าม
กมุทบานชานรับขับแสงงาม	โสมแสงคามส่องสัมพันธ์กำหนดกรรม
หอมอะไรที่ในวังวน	หอมดอกบุปผบานรับ
แสงพระจันทร์กระสันจับ	วะวาววะวับวังวนเอย
เราพลอยสรงแสงสวยก็ขวัญบาน	ไ้สำราญราตรีก็ดีดม
แม้เดือนมีตยงสบายเพราะหมายชม	อภิรมย์เพ็ญจันทร์วันหน้าเอย
หอมอะไรที่ในสระนั้น	หอมบุษบันบานแย้ม
กลีบรับแสงเดือนงามเหมือนแก้ม	แลแจล้มีอยู่เหนือหน้าเอย

เพ็ญจันทร์พรรณกระจ่างสว่างฟ้า
ดาวร่ำยามเมฆไม่ย่ำยี่
ตะวันแรงแสงส่องสว่างหน
ล้วนรอบรู้สู่สว่างพร่างวิชา
รูปร่างนามประเสริฐเลิศวิไล
งามเสถียรงามสง่าน่ารัก

เหมือนใบหน้านวลดองฝ่องศรี
เหมือนนารีเรื่องอร่ามงามจรยา
เหมือนมิ่งแม่นฤมลมากศึกษา
เปรี๊ยะปัญญาสามารถฉลาดนัก
งามใจงามประพุดถึงงามศักดิ์
พร้อมพรักบำเพ็ญเป็นคุณเอย.

อกทะเล

ทอคอารมณ์ชมทะเลในเกตรา
เหมือนเมืองลอยทะเลวนคนหลายพัน
แลทุกทิศหน้าติดกับขอบฟ้า
น้ำสีครามฟองขาวควรวน่าน

บนหาดฟ้ากำปั่นใหญ่ไม่นึกพรัน
ประชุมกันประชันเล่นเช่นเทศกาล
เป็นวงสุดสายตามหาศาล
เรือทยานคลื่นเขย่าชวนเอย.

กายเป็นเรือน ใจเหมือนผู้ครองอยู่
เจ้าของต้อง บัดกวาด สะอาดสะอาด
กายแข็งแรง งานเป็นผล มลชื่นใจ
เกศสถาน จึงคู่ควร กหบดี
พุทธศาสนิก มีปรรณนา
แผ่เมตตา จิตทั่ว ทุกวิถี
โรงเรียนเรา ก็เฝ้า แท้หมายดี
อบรมเด็ก ดังนี้ เป็นนิจเอย

ฉันชอบดูผังขยันทำกิจ
ฉันชอบพินิจดูรังของมัน
เมื่อแสงแดดกล้ามันหาพักผ่อน
และแสงแดดร้อนเลี้ยงชีพมันนั้น

ตลอดฤดูคูลน้ำหวานเก็บไว้
เวลาพอทำได้ทำเต็มแรงมัน
แม้ที่ละหยดรวมหมกมากพอ
ไปหยุดเล่นหนอนกลัวเวลาหม้ายมัน

ธรรมชาติประสาทความฉลาดแกมฝั่ง
ฝั่งใช้ความฉลาดทำรังของมัน
รู้ลึกรูปร่างมทำถ้วยขี้ผึ้ง
ใครเล่าจะทิ้งทำดีกว่านั้น

ฉันยินเสียงหึ่งฉันจำเสียงได้
มันเคล้าดอกไม้แยกย้ายผายผัน
หารสสู้รังทุกครั้งทีละนิด
ค่อยเต็มค่อยติดทุกโมงทุกวัน

ตัวข้าพเจ้าจะเอาอย่างฝั่ง
เฝ้าใฝ่ใจถึงแต่งงานเหมือนกัน
อะไรผ่านมาเลือกหาเอมใจ
สะสมเข้าไว้เช่นน้ำผึ้งนั้น

ทำนองเขมรพระปทุม

มานี้ มานี้ มาเล่นช่อนหา
ที่ซานชลาแตรรั่มรำไร
เก็บสมุกดินสอวิ่งปร้อออกไป
เร็ว เร็ว ไว ไว หรือจะเล่นอะไรนี้
อ้ายไม่ง เอาไหม จันไม่เอาละ
เอาเถอะ นะจ๊ะ ผ้าไหมจันมี
คลุมหัว ไม่สบาย หายใจไม่ดี
อึดอัด เต็มที มันไม่เป็นรส
ช่อนหา ดีกว่า มาจันจะอยู่โยง
พวกเรา ทั้งโขยง แอบช่อนตามสบาย
เอาละ ฟุบลง อยู่โยงแลหาย
เที่ยวจ้อง มองหมาย ทั้งหลายวิ่งเข้าโยง
โยง โยง โยง.

แต่งให้โรงเรียนสตรีจุลนาค.
